การเมืองจึงไม่สามารถสร้างเป็นบรรทัดฐานความรู้ทางสังคมศาสตร์ที่เป็นจริงได้ทั้งหมด แต่อาจจะเป็นบรรทัดฐานความรู้ที่เป็นจริงเฉพาะในพื้นที่ที่มีลักษณะทางสังคม วัฒนธรรมและสิ่งแวดล้อมอย่างอื่นคล้ายคลึงกันได้

Nicholas Walliman ได้กล่าวว่าประสบการณ์นับเป็นแหล่งความรู้อย่างหนึ่ง หมายถึงการได้สังเกตเห็นสิ่งที่เป็นจริง หรือการมีประสบการณ์กับข้อเท็จจริง หรือเหตุการณ์ต่างๆ ซึ่งส่งผลให้เกิดความรู้และความเข้าใจ (Nicholas Walliman, 2005: 433) ประสบการณ์ของบุคคลคนเดียวอาจจะเป็นความจริงสำหรับบุคคลคนนั้นเท่านั้น โดยไม่สามารถจัดเป็นความรู้สากลได้ ประสบการณ์ของบุคคลหลายคนหรือจำนวนมากที่ยืนยันความจริงเกี่ยวกับสิ่งที่ได้ประสบ สามารถจัดเป็นความรู้สากล ดังนั้น ประสบการณ์แห่งหมู่คณะซึ่งมักจะได้รับการถ่ายทอดสืบต่อกันกันมา เป็นภูมิปัญญาประจำท้องถิ่น และสามารถขยายต่อเป็นภูมิปัญญาระดับสังคมที่กว้างไกลออกไป

แต่ความรู้กับความจริงอาจจะไม่เหมือนกันก็ได้ ความจริงอาจจะอยู่เหนือระดับความรู้และประสบการณ์อาจจะไม่สามารถยืนยันความจริงอย่างแท้จริงก็ได้ ความจริงในโลกแห่งการสมมติอยู่ย่อมมีอยู่อย่างหลากหลาย **และความจริงทางสังคมก็คือการยอมรับร่วมกัน**

ตัวอย่างเช่น **ระบบการเมืองการปกครองแบบประชาธิปไตย ถือว่าเป็นความจริงทางสังคมอย่างหนึ่ง** แต่ถามว่าประชาธิปไตยที่เป็นจริงมีลักษณ์อย่างไร ใครเป็นคนบัญญัติ ความเป็นจริงที่เรียกว่า ประชาธิปไตยทำให้มนุษย์เข้าถึงบรมสุข ปราศจากกิเลส โลภ โกรธ หลง ตัณหา อุปาทาน พยาบาท และปราศจากการเบียดเบียนกันได้อย่างหมดสิ้นไปหรือไม่ แต่ข้อเท็จจริงก็คือว่าลักษณะประชาธิปไตยในสังคมต่างๆ เป็นความจริงจากกาตกลงยอมรับร่วมกัน (Agreement Reality) ของกลุ่มบุคคลหรือของประชาชนในสังคมนั้นๆ สังคมที่ยอมรับระบบการปกครองดังกล่าวยังมีกิเลส มีความทุกข์ มีความอาฆาตพยาบาท ทำร้ายเบียดเบียนกันอยู่ ดังนั้น สังคมจึงต้องบัญญัติข้อตกลงอย่างอื่นเข้ามากำกับพฤติกรรมมนุษย์ในสังคมอีกชั้นหนึ่งเช่น บัญญัติกฎหมายลงโทษผู้ประทุษร้ายเบียดเบียนคนอื่น และไม่เคารพสิทธิของบุคคลอื่น เป็นต้น

อย่างไรก็ตาม ประสบการณ์ส่วนบุคคลย่อมเป็นความจริงสำหรับบุคคลคนนั้น ดังเช่นการปฏิบัติธรรม ผู้ปฏิบัติธรรมย่อมประสบผลคือความสุขเฉพาะกับบุคคลคนนั้น ดังบทสวดสรรเสริญพระธรรมคุณในพุทธศาสนาว่า **สันทิฏฐิโก** ผู้ปฏิบัติจะพึงเห็นชัดด้วยตนเอง ผู้ที่มีประสบการณ์ในการปฏิบัติธรรม ย่อมถือว่า ผลของการปฏิบัติธรรมเป็นที่ประจักษ์ด้วยตนเอง ผู้ไม่ปฏิบัติธรรม ย่อมไม่ประสบความจริงคือผลอันเป็นความสงบสุข เมื่อปัจเจกบุคคล คนหนึ่งประสบผลดีจากการปฏิบัติ แล้วนำไปบอกให้บุคคลอื่นปฏิบัติตาม ผู้ที่เชื่อและปฏิบัติตามคำแนะได้ประสบ